

ХРИСТИЯНСКИЙ ЗАЩИТЫ

Органъ на Епархийското Свещенническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВЪТЯ И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годиненъ абонаментъ 20 лв., предплатени.
Отдаденъ брои струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪРТИ МЕСЕЧНО.

РЕДАКТИРА КОМИТЕТЪ

Отговоренъ редакторъ:
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“
ул. „Полков. Минковъ“ № 24 — Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до касиера на св. Митрополия — Варна

Архиепископъ Тихонъ
Преподобният на св. Варненска и Преславска Митрополия

За обявления се плаща по споразумение.

ХРИСТОСЪ ВЪЗКРЕСЕ!

Когато Христосъ възкръсна Ангелъ Господенъ слъзъ отъ небето и съ радостъ благовести: „вие търсите разплатата Иисусъ. Нѣма Го тук — Той възкръсъ!“ При тази вестъ женити-мироносици се смущаха и уплашиха, а учениците Христови се усъвършиха и не повърхаха. Но яви се Христосъ, изрече: „радвайте се!“ — и смъртните се превърна въ радостъ съмнението въ вѣра. Отъ този мигъ по същта се понесе най-великата и най-могъщата преподавай, че „настината е възкръсала Христосъ“ (Лука 24, 34). Отъ тогава ето вече 20 вѣка, но благата вестъ „Христосъ Възкресе“ звучи по свѣтъ като небесна пѣсень на тържествуващата радостъ. Тя звучи еднакво — и срѣдъ земните радости на човѣка и срѣдъ земните му скърби и страдания. Тая пѣсень мина презъ тѣници, презъ огнь, презъ аренитъ... но кръвта не можа да я удари и злобата не можа да я убие. И никакъ земна сила не ще можа да задуши тази радостна пѣсень на човѣшкото сърдце. Тя ще тържествува до онзи денъ, когато Победителятъ на смъртта ще възкреси и насы, за да ни облѣче въ небесната Си слава и красота.

„Христосъ възкресе!“ — две думи... но колко радостъ будятъ тѣ въ всѣ кохристиянско сърдце, каквасветла надежда запалватъ тѣ въ нашите гърди! Радвай се всички: стари и млади, учени и прости, богати и бедни. И най-голямътъ, най-страшниятъ престъпникъ въ дивната и „свѣтозарна“ ношъ на Възкресението не може да не почувствува тиха радостъ, не може да не трепне сърдцето му въ радостно умиление при зъвъна на пасхалните камбанни и свещенния поздравъ „Христосъ възкресе“. Има хора равнодушни къмъ вѣрата, има хора безвѣрници, които цѣла година чакатъ празника на Възкресението, за да дойдатъ подъ дивното небе на пасхалната ношъ и преживѣятъ радостта, която никоя друга религия, никоя философия, никое човѣшко учение не може да даде на жадната за Божия радостъ и свѣтлина човѣшка душа. Въ пасхалната ношъ нашиятъ лица сѫ радостни, бодри и сияйни. Свѣштишь, що държимъ въ ръце, сѫ най-чистия, най-мистичния изразъ и символъ на пасхалната свѣтлина, която гори въ сърдцата ни. А звучниятъ камбаненъ зъвънъ, сладките и възторженни пасхални пѣсни сѫ нѣжнътъ отгласъ на онай вълшебна небесна музика, която въ тази величествена ношъ огласява небесните ангелски просгори. Въ тази таинствена и благословена ношъ всичко се радва. Небесата и земята се срѣщатъ и сливатъ въ чудния химнъ ин тържествуващата Божия любовъ: „Христосъ възкресе изъ мертвихъ, смъртъ съмртъ поправъ, и същътъ во гробъжъ животъ даровалъ“.

Въ тая ношъ звездите нѣкакъ осъбено трептятъ. Тѣ, иъмитъ свидетели на Христовото възкресение, сѣкашъ искатъ да сподѣлятъ съ насъ колко радостъ, колко възторгъ сѫ преживѣли иѣкога, преди много вѣкове, въ онай ношъ, когато Христосъ Победителятъ строши оковите на смъртта и осия Всемира съ свѣтлината на Божеството Си.

Погледните наоколо и вижте какво чудо става. Природата се пробужда, тя възкръсва за новъ животъ, за ново творчество. Всичко започва да цвѣти, да благоухае, да пѣе. Веригите на студената зима сѫ счупени, изъ хладния гробъ възкръсва природата, за да се облѣче въ слава и красота. Природата се смѣе, радва се, весели се, тя праша пасхаленъ приветъ на Христа, който изгрѣ отъ гроба и дава новъ животъ, животъ на свѣтлина, правда и любовъ. Нѣма по-блестящъ, по-могъщъ символъ на Възкресение, то Христово отъ възкресението, кое-

то ние всѣка пролѣтъ наблюдаваме въ природата.

При вида на тая всемирна радостъ Църквата Христова пѣ и възгласи: „Алесъ всѣка тварь веселатъ сѧ и радуєтъ, яко воскресе Христосъ!“ Нинѣ вся исполненнаша свѣтъ, небо же и земя и присподнѧ... пазлиуе тѣ миръ видимътъ и невидимътъ. Христосъ богоиста веселуе въчно“.

Всичко се радва, защото „война“ на възкресе Христосъ“. Радваме се, защото Възкресението Христово е най-славната, най-могъщата победа въ мировата история. Да бѫдешъ прикованъ на кръсъ, да умрешъ на него, да бѫдешъ прободенъ съ копие въ ребрата, да бѫдешъ потребанъ въ камененъ гробъ, надъ който бди римска стража, и въ единъ моментъ, когато неправдата тържествува, да разтърсишъ земята и възкръснешъ отъ гроба — не е ли това най-могъщата победа, предъ която човѣшкиятъ умъ само нѣмѣе и благоговѣ? Да възкръснешъ отъ гроба — това значи да преодолѣешъ най-неумолимия и страшенъ законъ на естеството — смъртта. Да възкръснешъ — това е победа на живота надъ смъртта, тържество на нетлънието надъ тлънието. Христосъ мина презъ гроба, слѣзъ въ ада, за да строши веригите на мрака и чрезъ възкресението Си възвѣрна на човѣка въчния животъ, който той загуби поради гордостъ и непослушание. Въ Христа победи животътъ, защото Христосъ бѣ пълнотата на божествения животъ. Ние се радваме на тази победа, защото човѣкъ е създаденъ не за смъртъ и тлъние, а за въчень и блаженъ животъ. Въ душата на всѣки човѣкъ живѣе като скрита стихия жаждата за безсмъртие, за въчень животъ. До Христа човѣкътъ живѣше безъ надежда за въчень животъ, защото той чувствува, че задъ гроба нѣма свѣтлина, нѣма радостъ и блаженство. Следъ мѣжките и страданията на земния животъ той не очакваше задъ гроба миръ и успокоение. За него смъртъта бѣ страшна тайна, тя ужасъ възвѣшава въ душата му. За него предъ мрака на смъртта земните животъ бѣ по-добъръ и затова човѣкътъ живѣше само съ нѣждитъ на плѣтата, той търсѣше зарадва и блаженство въ земните наслади и удоволствия. Но и срѣдъ тия наслади той не бѣше щастливъ, душата му жадуваше за единъ другъ животъ, озаренъ отъ свѣтлината на въчната радостъ. Човѣкътъ носѣше въ себе си тѣжката по загубения рай. Но възкръсна Христосъ и съ свѣтлината на Божеството Си пръсна мрака задъ гроба и отвори на човѣка дверите на блаженката вѣчностъ.

Ние се радваме, защото жилото на смъртите е притежано. До Христа смъртъ бѣше страшна за човѣка, но следъ Христовото възкресение човѣкъ е страшъ за смъртъ, защото въ себе си той носи вече семето на нетлънието и въчния животъ.

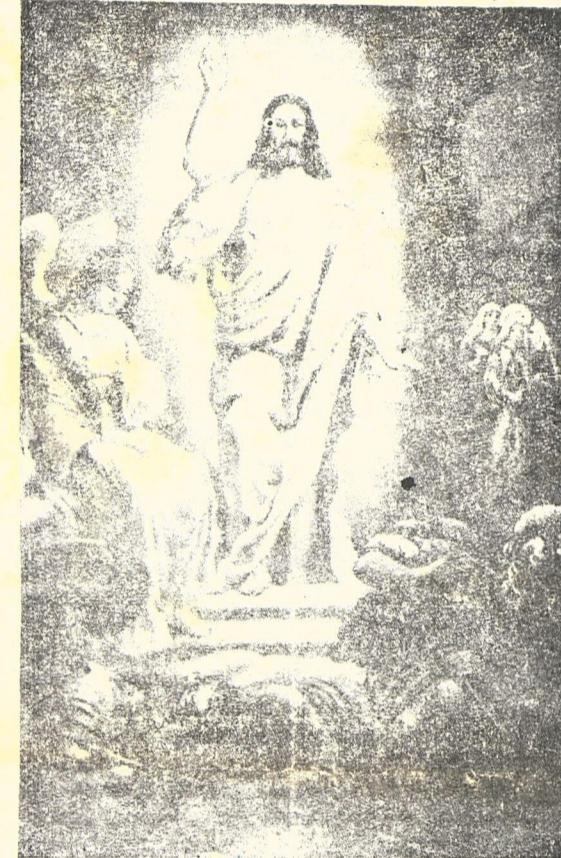
Смъртъ все още сѫществува, но тя не е вече смърть, а успение, което ни превежда „отъ смърти къ жизни“, отъ земята на небето, отъ скърбите къмъ въчната радостъ. За вървашите въ Христа нѣма смърть, а има само животъ на въчна и неповъхваща красота. Смъртъта е съединение на човѣка съ Бога.

Ние се радваме, защото гробътъ не е вече място на смрадъ и тлъние, а място за почивка; тамъ ще си почине отруденото отъ житейски борби тѣло до радостното утро на всеобщото възкресение.

Ние се радваме, защото знаемъ, че нашиятъ скъпъ покойници не сѫ умрѣли, а живи въ Бога, въ вѣчните събития на Небесния и Отецъ.

Ние се радваме, защото вѣрваме, че Христосъ и насы ще възкреси, за-

ВЪЗКРЕСЕНИЕТО НА БОГОЧОВЪКА

Като мина сѫбота, на разсъмване, въ първия денъ на седмицата, дойде Мария Магдалина и другата Мария да видятъ гроба. И ето, стана на голъмъ трусъ, защото Ангелъ Господенъ слѣзе отъ небето, пристъпи, отвѣти камъка отъ вратата гробни и седѣше върху него; видѣтъ му бѣше като свѣткалица, а дрехата му — бѣла като снѣгъ; и пазачътъ, уплашенъ отъ него, се разтрепери и стана като мъртви.

Ангелътъ се обѣрна къмъ женитѣ и имъ рече: „Не бойте се! Зная, че търсите Разплатния Иисусъ; нѣма Го тук — Той възкръсна, както бѣше казалъ; дойдете, вижте мѣстото, дето е лежалъ Господъ и идете скоро, та обадете на учениците Му, че Той възкръсна отъ мъртвите, и ето, преварва ви въ Галилея; тамъ ще Го видите. На, казахъ ви!“ И като излѣзоха бѣзо изъ гроба, тѣ съ страхъ и радостъ голѣма се затекоха да обадятъ на учениците Му, ето, Иисусъ ги срешина и рече: „Радвайте се!“

Радостта на женитѣ била голѣма. Тѣ отново видѣли Господа Иисуса живъ.

Тѣлото на Иисуса не се разложило въ гроба, както започватъ да гниятъ нашиятъ тѣла следъ смъртта ни и да се разлагатъ въ земята.

Неговото тѣло въ гроба само се измѣнило; отъ смъртно, то станало

нетлънно — безсмъртно и Христосъ възкръсна. Нашиятъ Спасителъ победилъ смъртъта. Тя не е могла да го задържи въ гроба.

Ние разбираме страхъ и радостъ.

) отъ Матея 28,1—9, това Евангелие се чете въ 12 часа въ полунощ на Великденъ, на площада предъ храма.

следва на 2 стр.

хотитъ си.

Яко Христосъ не бѣше възкръсналъ не щѣше да има въра въ живота, въра въ правдата, въра въ истината и доброта, въра въ радостта. И дълбока скръбъ, скръбъ безъ надежда щѣше да се разлѣе по нашата земя.

Сей денъ, егоже сотвори Господъ, възрадуемся и възвеслиме въ онъ. Да се възрадваме, да запъмъ пасхалната пѣсень „Христосъ възкресе“, да понесемъ тая пѣсень по нашата родна земя. Да отворимъ широко сърдцата си за Христа Победителя, за да влѣзе Той въ нась и съ свѣтлината на Възкресението Си да разпръсне мрака на грѣха, който притиска душитъ ни; да строи Той веригите на умразата и завистта, които ни разиждатъ. Заради Възкресението да си простишъ взаимно прегрѣшенията, да забравимъ оскрѣблението, да изкоренимъ злобата отъ сърдцата си, да си протегнемъ ръжа и запъмъ отъ все сърдца:

„Христосъ възкресе изъ мертвихъ“.

ВЪЗКРЕСЕНИЕТО НА БОГОЧОВЪКА

продължение от 1 стр.

та на миронощтѣ жени, както радостта и недоумението на апостолите. Тѣ първи видѣли Мъртвия, че е живъ.

А ние защо да се радваме? И за насъ отнасятъ ли се думитѣ на Господа Иисуса: Радвайте се!

Да. Възкресението на Иисуса Христа се отнася до всички насъ, хората които сме смъртни.

Мене ме очаква смърть и гробъ, но и тебе, читателю, те очаква същото.

Ще дойде часъ, азъ и ти нѣма да виждаме сънцето, красотата и хармонията на Земния свѣтъ. Единъ мигъ земень животъ—и ето смърть. Но Иисусъ не остана въ гроба,

Той Възкръсна!

и каза на насъ смъртнитѣ

Радвайте се!

Всички да се радваме:

Защото, ако върваме, че Иисусъ умрѣ и възкръсна, то и починалиятъ въ Иисуса Богъ ще приведе при него.¹⁾

Ние, които отиваме въ гроба, вече знаемъ, че нѣма да останемъ въ него, а Господъ Богъ ще ни изведе отъ мъртвите и ще ни приведе при Възкръсналия Спасителъ, който ни спасява отъ смъртта.

Самъ Иисусъ Христосъ каза, че затова именно е дошелъ:

Тази е волята на Оногова, който Ме е пратилъ; всѣкой, който види Сина и вѣрва въ Него, да има животъ вѣченъ; и Азъ ще го възкреся въ последния денъ.²⁾

И когато на Великденъ, въ полунощъ, всички православни християни тайнствено се отправятъ въ енорийски храмъ, съ запалени свѣти въ мрака на нощта, всички проповѣждатъ Възкресението на Господа Иисуса Христа. Но съ това ние изповѣждаме, вѣрваме и се радваме, че и ние сме безсмъртни и че ще възкръснемъ за вѣченъ животъ.

Срѣднощнитѣ великденски камбанни обгръщатъ цѣлото земно кѣлбо, което вихрено се носи въ хармония съ небеснитѣ звезди и крайни мирове. Но тази земя е и нашъ гробъ. И отъ този гробъ, камбаниятъ звѣнъ и нашитъ молитви достигатъ до престола на Бога, заедно съ победната пѣсенъ:

Христосъ възкръсна изъ мъртвите, смъртната съ смъртната Си победи и на тѣзи, които сѫ въ гробовете животъ имъ дари.

Христосъ възкресе!

1) Кол. 4—14; 2) Йоанъ 40.

За църковната печатница

Научаваме се, че св. Синодъ на Българската Православна Христова църква щѣль наскоро да открие своята църковна печатница. Това ще биде цѣло събитие у насъ, защото ще попълни една голѣма празнота и ще задоволи една креяща нужда въ нашия общоцърковенъ животъ. За да се оправдаятъ целитѣ и добритѣ намѣрения на св. старци, ние мислимъ, че печатницата трѣбва всецѣло да се повѣри на нашитѣ млади монаси—богослови, подъ контрола на св. Синодъ. Понеже печатарството е и изкуство, а не само техника, то добре било св. Синодъ да изпрати нѣколцина отъ тѣхъ на специализация въ Германия по графическо изкуство, което играе такава грамадна роля въ съвременния културенъ животъ.

Монаситѣ да взематъ въ ръжетѣ си и църковната цензура. Съ това ще се възстанови и една стара традиция: монастирите да се превърнатъ въ културни центрове, а монаситѣ всецѣло да бѫдатъ въ услуга на църковните и народни интереси: учители — просветители, народни будители и наставници.

Ще се повърнемъ по тоя въпросъ.

Кой е мојтъ Богъ

Тоя, Който е далъ живота
съ неговите красоти,
сънцето що грѣ горе
и небесните звезди —

Той е мојтъ Богъ!

Тоя, що премъдро рече:
„Некъ да бѫде свѣтлина!“
Който планините даде,
и запали горъ луна —

Той е мојтъ Богъ!

Тоя, що децата люби
и предпазва ги отъ зло;
(Ангела пазителъ праща
и надъ тѣхното легло) —

Той е мојтъ Богъ!

Тозъ, що грѣхове прощава
на разкаялъ се човѣкъ,
който е у насъ въ сърдцето,
близичко е, не далекъ —

Той е мојтъ Богъ!

Тозъ, Кой всинца ни обича
и приканва къмъ любовъ,
Кой отправи отъ Голгота
намъ спасителния зовъ —

Той е мојтъ Богъ!

Свещ. К. К. Лилинъ

Протоиерей П. Икономовъ

ПИЛАТЪ

Словото Божие съдържа вѣчни истини. Тѣ никога не губятъ нито отъ силата, нито отъ значението си, и винаги цѣлятъ щастиято и добруването на човѣка, затова те званиги ще си останатъ живъ изворъ за поука и вдъхновение.

Възкресението Христово ни доказва истини, които живота не еднократно ги потвърди.

Пилатъ, заставенъ отъ стеклитѣ се обстоятелства и исторически събития, е трѣбвало да отсѫди за виновността на Иисуса Христа!

Голѣма задача.

Въ разговора съ Него, Пилатъ го е запигалъ отъ кѫде е. Иисусъ не му отговорилъ, като смѣталъ, че този въпросъ е излишенъ.

Това обидило горделивиятъ римски управникъ. Пилатъ представява въ този моментъ римския всемогъщ императоръ, смѣтанъ отъ тогавашните му поданици за безсмѣртъ, и като такъвъ никой не е трѣбвало съ нѣщо да го засени или обиди, дори и въ лицето на неговия представителъ. Изхождайки отъ тогавашните разбирания на неговите поданици и представители — вината на Иисуса е била голѣма. Ето защо и Пилатъ му се скараль и му казалъ нѣколко думи, които въ обикновения нашъ говоръ биха така звучали: „Не мислишъ ли съ каква властъ съмъ облѣченъ, че отъ мене зависи да умрешъ или да бѫдешъ спасенъ?“

На този въпросъ, който по-скоро издава становището на човѣкъ, увѣренъ въ силата си, но лишенъ отъ факти и убедителни доказателства, Иисусъ отговорилъ: „Ти не щѣше да имашъ надъ мене никаква властъ, ако не бе ти дадено свише; затова по-голѣмъ грѣхъ има онъ, който ме предаде на тебе.“ (Йоанъ 19—11).

Правдата и силата на Пилата, управителя на Иерусалимъ и на цѣла Палестина, идвала отъ Римъ. Той представляваше императора Тиверий, наследника на Октавиана Августа. Тиверий, всемогъщиятъ господаръ, имаше силата и цѣлата властъ. Той носеше отговорността за всичко, което ставаше въ цѣлия тогавашенъ познатъ свѣтъ.

Огъ върха на тая сила и величие, Цезарь е заповѣдалъ и всички сѫ слушали и сѫ се подчинявали. Но висините винаги сѫ били пълни съ опасности и изложени на страшни бури и грѣмотевици и който не умѣе здраво да се държи, — пада въ пропастта. Човѣшката гордостъ и пустославие за моментъ получаватъ едно удовлетворение. Будното око, обаче, не може да не види опасностите, които го деб-

натъ.

Отъ това високо и пълно съ отговорности място, можешъ да беришъ плодовете на личните си усилия, ако съвестно, честно и безкористно изпълнишъ дълга си, но можешъ и шумно да се провалишъ въ дъното на пропастта, ако тръгнешъ по пътя на грѣха и жестокостта.

Ето деликатното положение, въ което е билъ поставенъ Пилатъ. Колебаейки се между задълженията, които всѣки човѣкъ има спрямо истината и временните си властнически повели, той е свършилъ така, както за нещастие свършватъ всички простосмѣртни — чрезъ по-жертвуването на истината. Несъмнено вината му е голѣма, но той слѣпишкомъ е вървялъ по единъ пътъ, присеченъ отъ други. Имало е следователно и други много повиновни отъ него. Това бѣ Кесаря съ неговата неограничена властъ и за да го сподарува и обира народъ — не се е спиралъ предъ никаква жертва. И като така, грѣха на Тиверий бѣ много по-голѣмъ отъ този на Пилата, защото по-новни бѣха цезарите, отколкото ордията имъ.

Сбѫдна ли се тая истини? Да. Пилатъ умря, като горчиво изкупи този си грѣхъ, но още по страшна бѣ отплатата на онай клика, която предъ нищо не се спрѣ, за да погуби Христосъ.

Следъ 300 години кървави исторически борби между две царства: земното на Цезара, който заповѣдаше отъ върха на своята слава и сила и духовното на Младенца отъ бедните витлеемски ясли. Последниятъ победи, а първия се провали.

Царството на Кесаря бѣ осъдено на гибелъ още отъ момента, когато Иисусъ каза на Пилата: „По-голѣмъ грѣхъ има онъ, който ме предаде на тебе“. Това царство не съществува, освенъ като исторически споменъ, а църквата на Иисуса Христосъ живѣе и още ще живѣе во вѣки.

Ако човѣкъ мисли само за себе си и въ всичко дира само своята полза, той не може да бѫде щастливъ. Искашъ ли истински да живѣешъ за себе си, живѣй за другите.

Сенека

Печатница А. Пъндилийски • Варна
ул. Панагюрище № 4 — тел. 23-15

Великиятъ петъкъ

Въ този денъ не се служи св. Литургия. Никой православенъ духовникъ: архиерей или свещеникъ не може въ св. Олтаръ да отслужва тайнството Евхаристия. Него денъ нѣма св. Причастие. Защо? Ще ра-

зася: когато се отслужва св. Литургия, свещеникът се обръща къмъ Иисуса Христа: „Изкупилъ Си ни отъ проклятието на закона съ скъпощенната Си кръвъ; като Си се разпъналъ на кръстъ и си билъ прободенъ съ копие, излѣъ Си безсмъртие за човѣците, Спасителю нашъ, слава на Тебе“.

Взема следъ тѣзи думи хлѣбъ-просфората и казва: „За възполение на Нашия Господъ и Богъ и Спасителъ Иисуса Христа“. Забожда копието и изрѣзва Агнеша — срѣдната част на просфората, като последователно казва пророчеството на Исаия: „Той (Иисусъ) се заведе като овца на заколение. И като агненепорочно предъ стрига-зчитѣ си е безгласно, така Той не отваряше устата си. Осѫдиха Го въ Неговото смирене. А рода Му къде изляси? Принася Се въ жертвата Божия Агнецъ, който взема грѣховетъ на свѣта, за живота и спасението на свѣта“.

Пробожда най-после Агнеша-Иисуса Христа съ копието и казва думите на евангелиста Иоанъ: „Единъ отъ войниците прободе съ копие ребрата Му и веднага изтеке кръвъ и вода. И който видѣ засвидетелствува и свидетелство му е истинско“.

Налива се въ св. чаша вино и вода и когато въ св. Литургия се пресѫществува дароветъ, това сѫтълото и кръвъта на Господа Иисуса Христа.

Но на Великия петъкъ не се отслужва св. Литургия. Всички тия думи не се казватъ. На Великия петъкъ самъ Господъ Богъ Саваотъ е отслужилъ своята св. Литургия. Той самъ принася възлюбления си Синъ въ жертвата.

Храмътъ е цѣлата вселена, Олтарътъ е земята, а жертвеникътъ е Голгота. Жертвата е Синътъ, земята се потресла, сънцето затъмняло. И въ мълния и вихъръ, когато Иисусъ Христосъ предадъ духъ, въ мрака звездите заблестели като запалени кандила на мировия храмъ.

Христосъ е на кръстъ! Това тѣло е св. Причастие. Св. Причастие отъ св. Литургия на Господа Бога. Отъ това тѣло изтича безсмъртието.

Нали самъ Спасителътъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слѣзъ отъ небето; който яде отъ този хлѣбъ, ще живѣе до вѣки, а хлѣбътъ който ще му дамъ е моята пльть, която ще отдамъ за живота на свѣта. Ако не ядете пльтьта на Сина човѣшки и не пияте кръвъта Му, не ще имате въ себе си животъ. Който яде моята пльть и пие моята кръвъ, има животъ вѣченъ и азъ ще го възкреся въ последния денъ“ (Йоанъ 6; 51, 53, 54).

Всѣки православенъ християнинъ трѣбва на Великия петъкъ да присѫществува предъ тази Божествена жертвата, да колѣничи и цѣлуне то-ва свето тѣло.

**Предъ Твоя Кръстъ се по-
кланияме, ВладиКо, и сла-
вимъ Твоето Свето въз-
кресение**

(отъ Марка гл. 15, 16-32)

Заведоха Го на мястото Голгота, което значи: любно място. И даваха му да пие вино със смирина; ала Той не прие. Ония, които Го разпнаха, разделиха дрехите му, хвърляйки жребие, кой какво да вземе. Беше третият часъ, и Го разпнаха. Имаше надпись за вината му: Царь Иудейски. Съ Него разпнаха двама разбойници, единият отвесно Нему, а другия отлево. И се сбъдна Писанието, което казва: „и Къмъ беззаконници бъдат причисленъ“. Минувачите Го хулеха, като клатиха глава и думаха: уа! Ти, Който разрушаваш храма, и въ три дни го съзиждашъ, спаси Себе Си и слѣзъ отъ Кръста. Също и първосвещениците съ книжниците се присминаха и думаха помежду си: други спасяваше, а Себе Си не може да спаси. Христосъ, Царътъ Израилевъ, нека сълезе сега отъ Кръста, та да видимъ и повѣрваме.

Приближи се до кръста и се вслушай! Сърдцето ти, може би, ще долови тежния стонъ на свещеното дърво. По-лесно отъ всяка друга проповѣдь, ти ще чуешъ мощните слова на единствената проповѣдь, написана съ кръвъ и сълзи, проповѣдъта, която не се нуждае отъ преводи, а еднакво е понятна на всички езици, за всички народи, презъ всички времена.

Ти ще видишъ тогава човѣкътъ, Който говорѣше за смирение и дългъ, за безкрайна обич и самопожертвувателност, за нравствено съвършенство и твоето спасение!

И размишлявайки въ сърдцето си за този дивенъ подвигъ на Богочовѣка, ти ще чуешъ тогава и гласа на собствената си съвестъ, който ще ти нашепва:

„Зареди мене Господъ претърпѣ толкова Страдания и мъки! О, кой съмъ взъ и що съмъ взъ, та за менъ да страда моя Господъ!“

И колкото по-дълбоко се проникнешъ отъ мисълта за Страдалеца и Страданията, толкова по-живо ще почувствувашъ дълга си да водишъ животъ, който да отговоря на високото ти призвание „изкупенъ“ съ пречистата Христова кръвъ християнинъ.

При кръста се смиряватъ грѣховните порици и страсти! Тукъ чезне

суетната ни гордостъ и самонадеяност! При него душата разкъсва окованите я грѣховни вериги и добива нови духовни сили! Въ поднохието на кръста умира всякия страхъ отъ смъртта; тукъ човѣкъ се очиства отъ грѣховете си и на мира прошката на Радения!

Кръстътъ Христовъ, това е Едемското дърво на живота, отъ което черпимъ сили за борба съ вѣковата поквара. Кръстътъ Христовъ—това е най-тихото пристанище въ което се укриваме отъ житейските бури.

Голготския кръстъ—това е величеството знаме на Христова Църква, което символизира победата на небето надъ земята.

„Хлѣбътъ за сиромасите е животъ за тѣхъ. Който го отнеме е кръвопиецъ.“

(Сир. 34:21)

„Въ Евангелието и само въ него е източникътъ на дълбоките духовни истини, следъ като разумътъ напразно е измѣрилъ всичките си територии.“

Кантъ

Исторически доказателства за намирането кръста на Спасителя

Намирането на кръста на Спасителя е исторически установенъ фактъ. Това събитие е дебело подчертано въ историиата, като извънредно благоприятно се е отразило върху духа на християните, особено презъ IV вѣкъ, и въобще върху тържественото шествие на Христа изъ езически и иудейски миръ. То е внесло оживление и е заляло древния свѣтъ съ живителна струя. Отъ всички краища на тогавашния християнски миръ сѫ се образували тържествени литетни шествия за Иерусалимъ, за да видятъ Иисуса Христа и да му се поклонятъ.

Деня, въ който е биль намѣренъ, е биль тържествено отпразнуванъ. Това събитие е било подробно описано отъ една очевидка — младата испанска девица Етерия, близка сродница на императора Теодосий, дошла е нарочно да се поклони на тия свѣти мѣста. Отъ описание то на младата испанска княгиня узнаваме, че на 13 септември, деня, въ който е биль намѣренъ светия и истински кръстъ на Спасителя, се празнувалъ и храмовия празникъ на дветѣ църкви: „Il Martirium“ — (Страданията Господни) и „Анастасисъ“ — (Възкресението Господне), изградени на Голгота отъ царица Елена.

И за да не би въ последствие да се породи нѣкоя неяснота, или да се яви нѣкое прене, младата княгиня-християнка, наново потвърждава и подчертава този фактъ, за да не би сатаната и силите на тъмнината да я поклатятъ и, по нататъкъ въ описание то се добавя: „Реши се тия две църкви да се освѣтятъ по най-тържественъ начинъ въ денътъ, въ който бѣ намѣренъ кръстъ Господень, съ най-голѣма радостъ“. Следъ това княгинята описва голѣмите приготовления, които сѫ се правѣли за празника, денътъ, въ който се е намерили св. кръстъ. Празднеството е продължавало 8 дни, и е привличало много поклоници, които пристигали въ неспирни литетни шествия отъ Сирия, Месопотамия, Тебаида, Египетъ и др. Службите сѫ били внушителни и сѫ вземали участие отъ 40-56 епископа и цѣлия клиръ, а пъкъ благодатната сила и красотата сѫ били равни съ ония отъ Великденъ и Богоявление. Съ дълбоко чувство и голѣмо вълнение, по-нататъкъ княгиня Етерия описва величествения и внушителенъ ритуал — Въздвижението на св. кръстъ (хипососисъ), който, както е известно, въ последствие мина и въ западната (католическата) църква. И днесъ, на Великия петъкъ отъ страсната седмица, се тачатъ както у насъ, така и у тѣхъ, службите по този случаи сѫ облѣчени въ затрогваща поезия и мистика.

Изследователи, историографи на свещените реликви, какъвто е биль и дръ Францисъ Зоара, професоръ отъ Триенто, и която творба „Le Reliquie della Passione“ е най-добрата гаранция за автентичността и научния духъ на изнесените факти. Той поменава въ своя наученъ трудъ, отъ който и ние използваме частъ отъ сведенията, какъ при единъ такъвъ празникъ на Въздвижението на св. кръстъ е била възприетствана да влѣзе въ църквата „Il Martirium“. Грѣшницата отъ Александрия, която следъ тая случка се отеглила въ пустинята и прекарала 40 години строгъ отшелнически животъ въ посты и молитви, и въ последствие отъ св. Църква подъ името св. Мария Египтянка.

За да присъствува на този празникъ — казва дръ Зоара — и да види само какъ величествено се издига св. Кръстъ (хипососисъ), една група египтяни, не до тамъ благочестиви, взели и грѣшницата отъ Александрия, която тамъ е била известна подъ името св. Мария Египтянка, която въ момента на

влизането въ храма, за да види Въздвижението на св. Кръстъ, била отблъсната отъ невидима сила, за да не влѣзе въ цъквата. Следъ това е станала вѣрующая християнка чрезъ ходатайството на св. Богородица, както се разказва въ житието й, споредъ собствените й изповѣди, направени предъ абата Зосимъ. (Acta Sanctorum 2 April, пеи Bollandisti). Този фактъ припомняме, за да подчертаемъ божествената сила на св. Кръстъ, чествуванъ въ деня, въ който е биль намѣренъ.

Ценитъ сведения на испанската княгиня Етерия сѫ потвърдени и допълнени въ последствие отъ съ-отци — 60 глави отъ св. Иоана Златоуста, които, при другъ случаи, ще помѣстимъ въ вестникъ „Християнска защита“.

Пр. П. Ик.

ЗНАЕТЕ ЛИ?

— Че Санъ-Стефанска България е имала 160,000 квадратни километра, а днешна обединена България има 157,000 квадратни километра.

— Че въ архивата на г. Даладие — френски министъръ-председателъ, сѫ намѣрени документи, отъ които се вижда за гласеното убийство на Хитлеръ.

— Че въ С. С. С. Р. имало 17 републики съ 19 религии и надъ 100 народности — всички подтиснати и онеправдани.

— Че италианскиятъ войникъ Умберто Баловинто, който понастоящемъ се е намиралъ на източниятъ фронтъ, билъ баща на 18 деца, всички момчета. Отъ тѣхъ 8 били на фронта противъ англичаните, и останалите, заедно съ баща си, на източния фронтъ.

— Че лѣтната резиденция на Молотова е била въ дворците на руските царе, на южния Кримъ въ Ливадия. Тукъ е и прочутият замъкъ на руския князъ Юсуповъ, прочутъ съ своята красота и багатство и който замъкъ билъ даденъ на скромния чиновникъ, таваришъ Молотовъ. Когато руския селенинъ нѣма дори възглавнице за подъ главата си, тавариша Молотовъ живѣе въ приказни замъци.

— Че земята има една плоскостъ отъ 510,000,000 кв. км., отъ които 145,000,000 кв. км. сѫ суши, която образува континентъ съ 365,000,000 кв. км. вода, която образува Моретата и океаните. На тази земя живѣятъ 2175 милиона души.

— Че въ Германия, Италия и Англия до сега сѫ били мобилизираны 20 милиона жени, които замѣствали мѣжетъ въ военната индустрия.

— Че въ Германия алкохолъ е монополь. Дава се само по предписание на лѣкарите.

— Че Англия обещала на СССР цѣла Европа, затова и англичани отправляли горещи молитви къмъ Бога, за да могатъ безбожниците да завладѣятъ Европа и да станатъ нейни господари и уредници.

— Че японците фабрикували платове за дрехи отъ хартия, която била по-трайна отъ вълнениетъ платове и не умеквала, когато дъждътъ я намокри.

— Че дворецът на Молотова въ Кримъ, който струвалъ нѣколко милиарда лева, е билъ окупиранъ отъ германо-румънските войски.

— Че Китай всѣка година купува отъ Бирмания и Индонезия, които сега сѫ окупирани отъ Япония по 6 miliona тони оризъ.

Протоиерей Дим. Андреевъ

Канонът за Възкресение Христово

Празникът Възкресение Христово, който е най-тържествения и най-радостния отъ всички християнски празници, се отличава и със свое особено богослужение. Пасхалният канонъ съставлява най-важната част на този големъ празникъ. Съдържанието му заслужава да се спрѣмъ на него. Радостно е изгрѣването на животворното слънце следъ черна нощъ... Радостно е пробуждането на природата къмъ новъ животъ следъ зимното време. Радостно ще биде обновяването на всички живи същества при всеобщото възкресение. Но още по-сладко чувство пълни сърцето отъ пъсните при този възкресенъ пасхаленъ денъ, въспѣвайки Иисуса Христа и празния гробъ. Свещениятъ поетъ излива своите чувства въ канонътъ съ едно неподражаемо красноречие. Безъ да се спира само на една коя да е мисъль, той съ рѣка живость и бързина, се втурва къмъ Виновничътъ на тържеството — Възкръсната Спасителъ, прославяйки Него-вото Божествено величие. Обръща се той къмъ насъ живущитъ на Земята, възвестява ни великата радост, и бърза къмъ заключениетъ отъ вѣчностъ затворници въ тъмната адска. И тъкъ приветствува съ освобождението — ублажава де-

ньтъ и нощта, пълни съ тѣзи чудни събития... Той величае и привика всички отъ Иерусалимъ и Сионъ да се радватъ.

И най-сетне ни насочва съ благоговѣйна молитва къмъ Всевишния — да се сближатъ и разцѣлуватъ всички като братя.

Такова е съдържанието на канона за Възкресението Христово.

Външниятъ съставъ на канона напълно съответствува на вътрешното негово достойнство. Текстът му е написанъ на строго прозаиченъ езикъ; силнитъ и величествени изрази, изкуственитъ обрати на думитъ, живитъ и бистри преходи на речта, необикновено силнитъ и възвишени мисли и чувства — всичко това прави пасхалния канонъ особено редно чудесно произведение на църковната словесност, предизвикващъ свещенъ възторгъ. Това впечатление още повече се усилва, тъй като тропаригъ на канона при велиденското богослужение обикновено не се четатъ, а се пѣятъ последователно съ раздѣлната пѣсъ „Христосъ воскрес изъ мертвихъ“...

Възкресниятъ канонъ по нареддането на своятъ авторъ Ивана Дамаскина се пѣе на най-тържествения първи църковенъ гласъ.

ПОЯВЯВАНЕТО НА КРЪСТА

На 7 май 313 г., когато Римската империя се е управлявала отъ Константина, синъ на Константинъ Велики, надъ градъ Иерусалимъ се появило едно чудесно знамение — светия Кръстъ. Това било въ недѣлата на Петдесетница. Къмъ третия часъ отъ деня или деветъ часа сутринта, както ние днесъ броимъ часоветъ, появилъ се е на небето

Знакъ на св. Кръстъ: величъ, свѣтъ и толкова силно е свѣтилъ, че е надминалъ сълнчевитъ лжчи. Знакъ начевалъ отъ Голгота — мястото, където Спасителъ е билъ разпнатъ и стигалъ до надъ маслинената гора, отъ къдeto се издигалъ къмъ небето. Дължината на кръста е била еднаква съ ширината му, а блѣсъка и величието му били подобни на джга, пълни съ лжчи, които изпълвали пространството. Цѣлиятъ народъ се почудилъ на това знамение и всѣки, оставяйки работата си, наблюдавалъ небето, съ преизпълнено отъ страхъ и радостъ сърдце. Следъ то-

и понеже между невѣрниците билъ и самиятъ императоръ, който билъ падналъ въ заблуждението и ерестта на Ария, св. Кирилъ, Иерусалимскиятъ патриархъ е уведомилъ съ писмо императора относно това появяване на св. Кръстъ, като го посъветвалъ да се откаже отъ заблуждението на Арий и си остане въ православието.

Историята разказва, че това появяване на св. Кръстъ е направило толкова силно впечатление и така силно се е запечатило въ сърдцата на хората отъ това време, че то мозина отъ евреите и езичниците

Любомиръ Бобевски

Прогледа

(Великденски разказъ)

Сребро Златковъ е добродушенъ старецъ.

Отъ браздите на члего му, разорани съ плуга на преживѣни неволи, личи, че той българинъ е тегъмъ, видѣлъ и знае.

Изпрати дѣдо Сребро синъ като лъвъ, да се бори за свободата на поробена земя.

И не посрами той баща си: бори се като хала и по Божия воля сложи глава предъ роденъ олтаръ.

Не може да убѣгне сѫдбата си, сѫдба черна като бурна нощъ и страшна като смъртъ.

Майката на героя не може да понесе удара и умре.

Нѣщо прерѣза жена му: ахна, охна, тръшна се и почина.

Остана дѣдо Сребро съ малобрѣстната си внучка.

Синъ погреба въ незнаенъ гробъ. Снаха зарови, а до нея бѣ побитъ кръста на баба Сребровица.

Много сълзи изплака той, много въздишки отрониха старческиятъ му гърди, но... върата му въ Бога не угасна. Надеждата въ хубавата му

и сладкодумна внучка го крѣпѣше.

Тя израстна стройна и напета дѣвойка.

Радваше ѝ се старецътъ и благодарѣше на Бога, че не го е отмилъ.

Бойка обичаше дѣдо си, слушаше го и никога не жегна сърдцето му.

Добро момиче. Добро и красиво. Красиво и паметно.

Дѣдо Сребро бѣ богатъ.

Набоженъ и услужливъ бѣ. Рѣжата му бѣ дълга, та дълбоко бѣркаше въ кисията си, когато трѣбаше да се даде милостиня или да се помогне.

Мостъ ли се заправи, дѣдо Сребро ще впрегне воловетъ си и ще вложи труда си, а отгоре и пари ще даде.

Училище ли почнатъ да градятъ, той е прѣвъ между първите: неговата лепта се откъсва съ благословъ отъ душата му.

Трѣбаше да се разреши и поправи старата черква.

Всичка съгласието на дѣдо Среб-

ро, почнаха работата и я свършиха.

Отъ тревоги и мжка зрението на стареца отслабна.

Отъ денъ на денъ той взе да не-довижда, до като съвсемъ ослѣпя.

Спусна се мрежа предъ очите му, която го лиши да се радва на Божия свѣтъ.

Никога не вдигна гласъ срещу сѫдбата си. Никога не похули и не изрече горчива дума срещу Бога.

Мжно му бѣше, че прибѣгна до помощта на внучето си, което гле-даше да угоди на дѣдо си.

Спрѣ дѣдо Сребро да излизи на улицата, да посещава община, на която бѣ членъ, избранъ съ гла-советъ на цѣлото село. Спрѣ да заседава въ църковното настоятелство, въ което отъ десетки години влизаше.

Седѣше си той въ къщи и караше Бойка да му чете вестници и полезни книги.

Така минаха нѣколко години.

Бойка бѣ петнадесетъ годишно момиче, за което първите хора въ селото готвѣха момичѣ си.

Тя не ходѣше на хоро. Не ходѣше на тлжи и седѣнки. Разходката ѝ бѣ отъ къщи до църква.

Тая година пролѣтъ пристигна съ златна колесница отъ презморие. И донесе златни треви, росни цветя, поточета и пойни птички.

Изпълни гората и полята съ дѣлъ на младост и радостъ.

Бойка не отиде съ дружки врѣстници да подиша миризмата на про-лѣтъта въ ливадите и разлистилата се гора.

Не отиде Бойка до планинския сипеи здравецъ и иглика да набере, кукурякъ да накъса, та вѣнче за главата си да свие.

Годините си съ въздишка отмина и не помисли за излети. И какъ би помислила, когато дѣдо ѝ е въ неволя! Всички биха я осъдили, ако сторѣше това...

Дѣдо ѝ я канѣше да иде тукъ и тамъ, съ дружки да се види.

Тя: „не“, та „не“.

— Дате оставя съмъ? Нали отъ Бога е грѣхота, а отъ хората — срамота?

Дѣдо Сребро бѣ набоженъ. Всѣка сутринъ, като станѣше, омиваше си лицето, обличаше се и заставаше предъ иконостаса за молитва.

Молитвата му бѣше чиста, искрена и проникната съ вѣра.

Тя бѣ първа негова утеша, а следъ нея — Бойка.

Великденъ наближаваше.

Пристигнаше съ созарено отъ щас-тие лице. Идѣше съ религиозна тържественост и съ силно затрог-ваща тайнственост.

Всѣки обѣдъ и вечеря дѣдо Среб-ро четѣше „Отче нашъ“, благосла-

Христосъ Възкресе

Гърмете,
вестете, вий, свѣтли камбани,
залейте съ радостъ душитѣ ни днесъ
съ химна тържественъ и родни балкани
да екнатъ отъ свѣтлата, благата вѣсть:
Христосъ Възкресе!

Люлейте се свѣтли камбани,
вестете, звѣнете,
да стихнатъ пожарите страхи и ужаса тѣменъ
и ведно съ слънцето свѣтло отново да грѣ-
не живота,
заровенъ въ ужасъ по пътя си стрѣменъ.

Край синури злачки подъ свѣтли зари,
ликуватъ селата и птичата пѣсъ,
изъ цѣвнали сливи безспирно звъни,
и сякашъ изтича отъ свода небесенъ,
морето на свѣтли надежди и чакани дни.

Гърмете,
вестете, вий, свѣтли камбани,
земята ще тъне отъ вашата вѣсть,
отъ химна тържественъ, да екнатъ заляни
сърдцата за мирни подеми и победи:
Христосъ Възкресе!

Свещ. Илия Нинчевъ

Родъ свободенъ

За вѣковенъ родъ поробенъ,
дойде вече свѣтъль часъ,
край на злото и теглото,
Богъ изпрати и за настъ!

Разпилъни, въ едно слѣни,
ще се всички събератъ,
и свободни, братя родни,
ще намѣрятъ бащинъ кѣти...

Звезда ясна, вече блѣсна,
въ ведро-яръкъ небосводъ,
днесъ свободенъ, самоволенъ,
стана вѣчъ и моя роды...

Свещ. Давидъ Т. Димовъ

Не забравяйте!

1
Не забравяйте, че благата на свѣ-
та сѫ дадени за всички човѣци.

2
Богатъ ли си или беденъ, силенъ
ли си или слабъ, когато сядашъ на
трапезата, не забравяй, че има хо-
ра, които и трохи нѣматъ, за да
утолятъ своя гладъ.

3
Когато лѣгашъ въ твоята топла
постелка, не забравяй, че има твои
брата — човѣци, които треперятъ
нѣкѫде подъ стрехитѣ.

4
Ученъ ли си, не забравяй, че има
хора въ тѣмнина и невежество,
сѫ се разкали и покръстили, като
публично отдали слава на Христа
Бога — нашия Спасителъ.

Petronius

гдѣ трѣба да се сѣе постоянно
разумното, доброто, вѣчното.

5
Властникъ ли си, не забравяй, че
който иска да бѫде прѣвъ, трѣба
да бѫде слуга на всички, че Христосъ
дойде не да му слугуватъ, но
да послужи и да даде своята душа
за откупъ на мнозина.

6
Здравъ ли си, не забравяй, че
има болни, които чакатъ нѣкой да
ги навести.

7
Щастливъ ли си, не забравяй, че
има нещастни, които влачатъ своя
тежкъ животъ и потъватъ, безъ
да има кой да имъ подаде рѣка.

8
Нека човѣщината и нейниятъ за-
конъ се възкарятъ въ всички сърд-
ца на дѣло, а не само на думи.

В. Букуровъ
художникъ

(отъ Матея гл. 22, стр. 62 – 66)

На другия ден, следъ петъка, събраха се първосвещениците и фарисеите у Пилата и казаха: „Господарю, спомнихме си, че Оия измамникъ още приживе бѣ казалъ: подиръ три дни ще възкръсна; затова заповѣдай да се запази гробътъ до третия денъ, да не би учениците му да отидатъ нощемъ да Го откраднатъ и да кажатъ на рода: възкръсна отъ мъртвите. И последната измама ще бѫде по-лоша отъ първата“. Пилатъ имъ рече: „Имате стражи; идете завардете, както знаете! Тъготидоха, та завардиха гроба съ стражи и запечатаха камъка.“

Ност, основана на духътъ на св. Писание и свидетелствуването на църковната история. Съ чиста съвест почитамъ източната църква за дългата част на видимото християнство.

Доказателство за това имаме въ лицето на филаделфийската църква (Откр. 3; 8–13). Благодаря на Бога,

които съ милосърдния си промисъл е тъй устроенъ, щото и азъ немощния да бѫда членъ на тази източна част отъ общата вселенска Христова църква и да се причалявамъ съ св. Таинства за прощение на грѣховете и получаване вѣченъ животъ. (Иоанъ 6; 53–58).

вяше трапезата и съ благодарностъ къмъ Бога съдаше да се нахрани. Благославяше Небето, че не го остави въ тия тежки дни самотенъ.

— Бойке, Богъ да те не забравя, както ти не ме забравяшъ въ тия злочести дни.

— Дѣдо, у търе е Лазаровденъ. Следъ него ще празнуваме Възкресение.

Въ гласа на Бойка имаше нѣщо наивно и непринудено.

— Утре, Бойке, ще си облечешъ новия сукманъ, ще се премѣнишъ и съ дружките си ще идешъ на бързия вѣнчето си да пуснешъ...

— Да те оставя самъ ли? О, не! Дѣдо сребро въздъхна. Нѣщо прониза гърдите му.

Съгласи се.

Велики четвъртъкъ.

Разпети петъкъ.

Утре сме предъ Възкресение.

Дѣдо Сребро презъ страстната седмица тримери.

По цѣлъ денъ стоеше предъ западното кандило и се молѣше за всички отринати, осърбени, въбеди и неволи. Молѣше се за свои и чужди, за жива и умрѣли — за всички хора на земята, за спасението на които преблагиятъ Господъ. Богъ изпрати Единородния си Синъ, да страда и умре.

Презъ нощта срещу недѣля кам-

баниятъ забиха. Тъ приканиха благочестивите християни въ Дома на Спасителя.

Бойка налѣ масло въ кандилото, запали го, прекръсти се и отиде на „Възкресение“.

Дѣдо ѝ се облѣче празнично. Направи си молитвата. Седна и взе да ниже зърната на броеницата си.

Премѣтна я нѣколко пѫти, сложи я, стана и отиде при иконостаса.

Душата му се изпълни съ вѣра. Съ ума си бѣрзо запрелисти миналото.

И когато стигна до страницата съ черно, въ която се разказваше за гордата и героична смъртъ на сина му, когато мина на следната страница, въ която видѣ съ духовния си взоръ гробовете на жена си и снаха си, въ гърдите му се развири буря. При това силно вълнение той колѣничи и съ гласъ заговори:

— Господи Иисусе, Ти, Който съ предрагоценната Си кръвъ изкупи грѣховете ни отъ Адама до Иуда, Ти, Който очиствашъ пѫти ни отъ прегради и пропasti, Който победи смъртта чрезъ Своето свѣтло Възкресение, хвърли милостивъ по-гледъ къмъ мене, роденъ въ грѣхове и беззакония, и изгубилъ зренето си заради тѣхъ, прости дѣс-

Недѣлъ Минчевъ (обущарь)

Кратка беседа между единъ изпитващъ и единъ вѣрующъ

продължение отъ брой 6

ИЗПИТВАЩИЯТЪ: Въ какво пъкъ състояние се намира сега свѣтилиницъ на римската западна църква?

ВѢРУЮЩИЯТЪ: Това вижда и знае само „Господъ нашъ Иисусъ, Който ходи посрѣдъ седемте хълма „златни свѣтилини“. Той и въ тиатирската църква, на която знае и дѣлата, и любовта, и службата, и вѣрата, и търпението, че последните сѫ повече отъ първите и намира, прочее, нѣщо достойно за укоръ: „Имамъ малко противъ тебе“ (Откр. 2; 19–20) напротивъ и въ сардийската църква, по име само жива, а по дѣла е мъртва“ (Откр. 3; 1–4), забелязваме, че подъ израза „дѣла“ не навсѣкоже изъ св. Писание се разбира нравствени дѣла — любовъ състрадателна, (Мат. 25; 34–40) но се разбира и правилното вѣрую, вж. Откр. 2; 26, и 3; 8 Иоанъ 6; 29. За мене е достатъчно това, дето азъ въ свѣтилинето на св. Писание и църковната история, намѣрихъ въ източната църква чистата свѣтилина на възлюбената стъ Спасителя филаделфийска църква, която и до днесъ е въ непрекъснато общение на вѣруюто съ източната църква, която е църквата на бѫдещето. (Откр. 2; 25–29, 3; 7–10 и т. н.).

ИЗПИТВАЩИЯТЪ: Както се вижда вие предпочитате източната църква, предъ западната църква?

ВѢРУЮЩИЯТЪ: Вие до сега това не можахте ли да разберете?

ИЗПИТВАЩИЯТЪ: Азъ желая щото вие по-ясно да ми кажете, какъ е възможно да се съединятъ ревност и търпливостъ?

ВѢРУЮЩИЯТЪ: Тѣзи изследвания сѫ доста трудни, но азъ съ помощта на нѣкои нагледни примери, които ще трѣбва да извлѣка изъ светата Библия, и чрезъ които ще се постараю да ти поясня моята мисълъ. Възь основа на св. Писание, азъ си представямъ Вселенската църква, като едно велико тѣло, и Господъ Иисусъ Христосъ е сърдцето на това тѣло, или тъй да се изразя, източникъ на животъ на това тѣло, тъй сѫщо той е и негова Глава, или управляющая мѫдростъ, за която само Той — Господъ Иисусъ Христосъ знае пълната мърка и вѫтрешниятъ съставъ на това велико тѣло. (Откр. 1; 12–15, 16, 20). На настъ сѫ известни само различните му части и особено,

повече, външниятъ образъ на това тѣло, който образъ е разпространенъ по пространство и време. (Мат. 18; 18–20 и 28; 20).

Като се старая да обхвана мислено тоя образъ презъ всичките времена на християнската епоха, азъ си представямъ този образъ по части, тъй както св. пророкъ Данайль въ пророческата си книга представлява образа на народите и царствата (Дан. 2; 31–43) и намиратъ най-напредъ въ апостолското време църквата като глава на образъ, глава отъ чисто злато (Дан. 2; 32, сравни Дѣяния 2; 1–4), непорочния животъ на първенствующата Христова църква (вижъ Дѣян. 2; 42 – 47, и 4; 32 – 34). По нататъкъ въ укрепляващата и разпространява се църква — по добието на гърдите и рѣцетъ, въ изобилващата се църква — подобието на утробата, най-сетне, въ раздробляющата се църква — подобието на нозетъ и прѣститъ. (Дан. 2; 41–43). Въ видимиятъ този образъ, т. е. въ видимата църква се намира невидимото тѣло Христово, т. е. невидимата църква (Кол. 1; 17–20, Евр. 12; 22 – 24) църква славна, която нѣма петно или порокъ (Ефес. 5; 28), на която всичката слава е виждана (псал. 44; 14), и която азъ чисто и раздѣлно не виждамъ, но въ която като следвамъ символа на вѣрата, вѣрвамъ, защото вѣрата е изявление т. е. разкриване на невидимото (Евр. 11; 1). Видимата църква, която облича невидимата и до нѣкоже открива чистотата на невидимата. (Евр. 12; 23, откровение 4; 1–11, 5; 1–14, 6; 9–11, 7; 9–17, и 14; 1–5), за да могатъ всички да намѣрятъ тази последната и да се съединятъ съ нея (Евр. 4; 10–13; и 15–16), която донѣкоже скрива нейната слава. Видимата църква има и здрави и немощни членове (I кор. 12; 12–28, Мат. 13; 24–30). Още при апостолите имало такива, които изопачавали учението на Господъ Иисуса Христа (Дѣян. 20; 28 30, I кор. 3; 12–15, II кор. 11; 12–15). За това не е чудно, дето и сега има такива дори много повече. За тѣхъ е предсказано. (Мат. 7; 15–23, II Петр. 2; 1–3, I Иоанъ 4; 1–3, I Тимот. 4; 1–3, II Тим. 4; 3 – 4).

Което принадлежи на източната половина на вселенската църква. Азъ това казвамъ не отъ предрасъдъ или пристрастие, а отъ ревност, следва въ лѣво

влѣзе. Шума на стжжките стана по-ясенъ.

Вратата се отвори и влѣзе Бойка съ лице освѣтено отъ запалената възможност.

— Христосъ възкресе, дѣдо!

— Истина възкресе, Бойке! Хубава свѣтъ си купила: извита и шарена.

— Дѣдо...

— Облѣкла си китения сукманъ и везаната риза.

— Дѣдо...

— Половинки обуша си обула и черни вълнени чорали.

— Дѣдо...

— Майчинияти герданъ приляга на гушата ти. И златниятъ кръстъ ти седи добре...

— Дѣдо, ти прогледи като дете! Приближи и погледни въ очите ми.

Бойка пристъпи до дѣдо си и поднесе свѣщта къмъ лицето му.

Дѣдо Сребро вече виждаше като всички, които иматъ здрави очи. И каза на Бойка:

— Богъ ми върина зренето. Дѣлъничимъ и Му благодаримъ.

Дѣдо и внучка се отпуснаха на колѣнѣ предъ светия иконостасъ и дълго се молиха.

Любомиръ Бобевъ

А. И. Мановъ

Заблудата на гонителите на източната църковна музика

Единът от гонителите на източната църковна музика във в. „Утро“, във една статия подъ надсловъ „Българската църковна музика“, пише следното: „Следъ покръстването на българите, духовници и мирски лица-пъвци, създали българско църковно пение, за да могат чрезъ своя музикален езикъ да изразяватъ своите върски чувства и настроения, мисли и открывания“. Ако всичко това да е казано неопредѣлено, обаче, не върваме да се разбира, че веднага следъ покръстването да е създадена друга църковна музика — народна, която да създали във текста на църковните пъснопънния. Малко история ще разясни въпроса.

Покръстването на князъ Бориса и на неговия народъ е станало между 1 и 19 септември 865 г. Следъ приемането на християнството, князъ Борис се обръналъ къмъ Цариградъ съ молба да му се изпратят служебни книги, а също и христиански закони — църковни и гражданска. Гръцкото духовенство, което било изпратено отъ цариградския патриархъ, било снабдено съ нуждните служебни книги, за да извърши църковните службы. Всичкото внимание на князъ Борис по онова време е било насочено къмъ основяване във държавата на здрава църковна организация, чрезъ която, отъ една страна да се закрепи християнството между народа му и да се разпространят въ ония части на обширната му държава, дето още не бъде проникнато христовото учение, и отъ друга страна да се създадатъ условия, при които би могло да се подгответи духовенство, излизашо отъ сръдата на народа и което да замъсти чуждото.

Гръцкото духовенство е извършило богослужението и проповядът на гръцки езикъ, макаръ, че още въ 870 година въ Цариградския съборъ българската църква била призната за автономна.

На основание решението на свикания отъ князъ Борис въ Преславъ народенъ съборъ въ 893 год. царъ Симеонъ сполучилъ да прокара националния принципъ и въ духовния животъ на българите, ка-

то въ 894 г. той предложилъ за епископъ Климентъ, който по този начинъ се поставя за пръвъ български епископъ и по този начинъ се туря начало за национализиране на духовната иерархия въ българската църква. Завършване превода на св. Писание и богослужебните книги и гръцкото богослужение въ църквата съ славяно-български езикъ. А презъ това, и следъ това време нито е станало и нито е можело да става дели и въпръсъ за замъняването мелодията на пъснопънната съ други мелодии, особено като се знаеше, че мелодията се е считала за неразделна част на пъснопънното догматически, така да се каже. Презъ сръдните във векове не се е допускало нищо ново срещу единството на литургията. Тя е била една и съща във всяка източно-православна църква, и следователно, не е можело вече да се допусне нѣкакъвъ елементъ, чисто националенъ, въ общността на божествената служба. И вънъ отъ единството и единаквостта на литургическото приложение, музикалното изкуство носело отпечатъка на светостта и вдъхновеността на авторите на поемите, които се пъевали въ нашите църкви, освенъ източната църковна мелодия не се е чувствувала отъ българския народъ като чужда, тъй като тя е била сходна съ неговите емоции и чувства.

Ако автора на статията въ в. „Утро“ се бѣше вдълбочилъ въ мелодията, забулени съ руския колоритъ, щѣше да открие, че тъ съ източно-църковни напѣви, и тогава, предъ тѣхния блѣсъ и кристална чистота, оценявайки стойността имъ, щѣше да се освободи и отъ пагубната си заблуда.

Каква трогателна и мила картина. Иисусъ Христосъ, възседналъ на ослица, придруженъ отъ учениците си и множество народъ, влиза тържествено въ Иерусалимъ. Всичко изглежда просто, но въ сѫщото време и тъкъ непостижимо високо! Нѣма нито богати колесници, нито горди конници. Не се забелязва златна прислука. Не се говори за велиможи и царедворци, обикновените спътници на царско величие. Не става въпръсъ за злато и сребро, за скъпоценни камъни и скъп одеяни... Като чули, че Иисусъ Христосъ идва въ Иерусалимъ отъ Вифоги, всички излѣзли да го посрещнатъ. Ето какъ разказва очевидецъ: „А повечето отъ народа постилаше дрехитъ си по пътя, други пъкъ съчаха клонки отъ дърветата и постилаха по пътя, а народа, който вървеше отъ предъ и които го съпровождаше, възклицаваше и казваше: Осана Сину Давидову! Благословенъ идещиятъ въ името Господнел Осана въ висините!“ (Мат. 21, 8—9). Това събитие бѣ предсказано отъ пророците съ много години преди да се случи това. Дивно събитие! Царътъ на небето и земята се явява въ смиренъ образъ на човѣкъ Три години и половина приброя цѣла Палестина. Живя между народа. Поучаваше, и чудеса правеше, за да облекчи страданията и неволите на трудящите се, на бедните и на възмътъръсящите Бога!

Нека и ние да го приемемъ въ сърдцата си, и отъ горделиви и амбициозни, каквито сме, да станемъ смириeni и кротки. Да стъпимъ подъ нозете си състрадатъ си, и да му поднесемъ клонки отъ добри и достойни за човѣка и Бога дѣла и кажеме: Господи Иисусе Христе, който съ такава любовь и кротостъ идвашъ при насъ, направи ни винаги съ вѣра и любовь, съ чистота и преданностъ да те приемемъ. Просвѣти ни, утвѣди върата ни, та винаги да те славимъ и чествувамъ достойно. Запази ни, да не би днесъ да Ти викаме „Осанна“, а утре „Разли Го!“, защото ти си нашия Царь и Богъ. Тебъ искахме да любимъ, тебъ да славимъ и тебъ да служимъ!

Юлия п. Ил. Нинчева

УЧИТЕЛЬСТВО СВѢТЛИНЪ (великденски разказъ)

Каруцата пъеше между цъвнали клени на яблъките. Птичките се сбърчаха и малките крилца на цвѣтчетата падаха по топлата земя, която дишаше широко тая пролѣтъ. Сякашъ Богъ бѣше изсипалъ съ шепа най-хубавите цвѣтчета изъ дърветата, които привели чела, чакаха въ тая утринъ да паднатъ капчици роса и измиятъ хубавите граници. Свѣтлинъ седѣше въ каруцата, а погледа му се бѣше широка и далече въ пламнали простори, кждето го очакваха палавицъ деца, за да имъ даде свѣтлина и знания, за да станатъ мжадреци въ живота и да познаватъ кое е добро и кое е зло. Утренника галѣше челото му, повдигаше черната връзка, вързана на чикуръ, която носѣха нѣкога младите, за които живота бѣше една неспирна борба и който животъ трѣбваше да се промѣни съ единъ замахъ, съ едно вдигане на ръката. Съ тия мисли младия човѣкъ отиваше на селото, за да биде по-близо до живота, до ония, на които страданието бѣше почти винаги чуждникъ въ живота.

Отъ тамъ трѣбва да се започне. Когато имашъ народа на своя страна, бжди сигуренъ въ победата си, — думаше на себе си и доволенъ вдигаше ръка къмъ синьото небе, надъ което разцѣтваше сълнцето младо и силно, като него.

Късни жерави писукаха високо на небето. Като тѣхъ той летеше високо, и нѣмаше никакви прегради за волния духъ, духа на младенческата сила, въ която кипѣха сили за работа, но придружени съ нѣкакъвъ незнайенъ протестъ.

Каруцаря, младъ селянинъ, пъеше нѣкаква пъсень и гласа му се извиваше надъ просторите и се губеше надъ зелените върхари на дърветата. Каруцата изтрака и спрѣ предъ старата сграда на училището. Рой деца се струпаха около каруцата. Той ги галѣше, усмихвайки се, доволенъ и честитъ. Младата учителка го посрѣщна и поздрави. Нѣкаква руменина премина по младото и лице, и тя, неволно сведе погледъ, за да скрие незнайното смущение, непознато до сега.

Селцето бѣше кацнало на малките зелени байри, които го правѣха като броеница, презъ която пртичаше малката селска рѣчичка. На срещния зеленъ ридъ издигаше високо посивѣлото си чело малката селска църква. Всичко това той поглъщаше съ жаденъ погледъ и искаше му се да викне високо, отъ доволство.

Пролѣтъ, пролѣтъ на младите! Пролѣтъ, пролѣтъ на живота!

Децата като роякъ бръмчаха и тичаха изъ поляните, а младите учителка и учителка кроиха плано-

ве за работа, за осъществяване на идеите, които биеха като вълни въ гърдите имъ. Чакъ сега младата жена разбра незнайното чувство, което изплака въ гърдите при първото запознаване съ младия мажъ. Тя го обичаше, но не съмѣеше да каже това. Също и той я обичаше и я искаше за другарка въ живота...

Стариятъ свещеникъ бѣше облечъ въ свилено шити одежди. Тъ пристъпи къмъ него. Младиятъ мажъ не бѣше махналъ черната си връзка, а тя съ бѣлата си дълга рокля приличаше на млада орлица, готова да лите високо. Презъ старите прозорци бръшлянътъ сплиташи листи и гледаше какъ младите летяха доволни, че вече съ единъ до другъ. Той потъваше дълбоко и предъ него бѣше застанала майка му, която съ сълзи на очи го изпращаше съ поржката да не забравя Бога и нея. Тя сега го цѣлуваше и галѣше. Той виждаше сълзи на очите ѝ. Изправи погледъ и предъ него бѣше застанала майка му съ дете въ ръце. Той виждаше себе си. Бѣлъ облакъ се спусна предъ очите му и предъ него стоеше Богоматерь съ Младенца. Стариятъ свещеникъ довършваше. Младата жена гледаше съ свѣтнили отъ радостъ очи всичко и чувствуващо междуката сила около себе си.

Минаха години. Въ бедната учителска квартира течеше живота все съ сѫщите желания и надежди. Малкото кандило никога не съществуваше на стената. На малката маса

стояха разхвърлени нѣколко стари книги и нѣколко вестника, въ настъната окачени портрети на близки хора. Младиятъ учителъ бѣше боленъ. Температурата минаваше тридесетъ и деветъ. На вънъ пролѣтъ препускаше и селото радостно вече посрѣщаше дните на Възкресението. Младата учителка се върна отъ училище. Погледа и бѣше потъмнялъ, а отъ дълбоките сълзи. — Свѣтлинъ, утре е Великденъ — младиятъ мажъ нищо не отговори. — Свѣтлинъ, утре е Възкресение Христово, — той пакъ не каза нищо. Затвори очи и се обръна леко на другата страна. Вънъ предъ прозореца една птичка бѣ кацнала на цъвнала слина и пѣше. Пѣше за животъ. Температурата на Свѣтлинъ не падаше. По устните му се показаха капчици кръвъ. Жена му полекичка свали малкото кандило, изтри го отъ пепельта и пакъ го окачи на стената. Нѣщо мило се пробуждаше въ душата ѝ. Тя искаше да го каже на своя мажъ, но не посмѣ. Вънъ, по улицата, дечата не тичаха весело. Смутени отиваха до училището и питаха стария слуга Миро за учителя си.

Камбаната разливаше тържествата пъсень за Денътъ на Възкресението. Столици свѣщи горѣха съкашъ по-буйно тая нощъ. Жени, деца и маже съ запалени свѣщи отиваха, за да чуятъ „Христосъ Възкресе!“.

По старите жени носѣха великденски колачъ и червени яйца.

Кой не е българинъ?

Спасителъ Спаситель, Господъ ти, въ единъ споръ съ Своите природници, юдеите, които се гордят че сѫ Аврамови потомци, ти газа откровено, че тѣ не сѫ иначе „Аврамови чада“. Тѣ сѫ духа на Аврама, тѣхниятъ родители. Тѣ бѣха по плътъ Аврамови потомци, въ жилиятъ имъ тѣ сѫде кръвта на Аврама, но не изграждаха неговия характеръ, нѣмъ Неговия духъ. А „духътъ е, когото дава животъ: плътта нищо не подгужва. Също и епостолътъ въ посланието си до римските християни: Между които имаше много коишо, че има лъжеудеи. „Не юденъ оня, който е външно та-
ки, но юденъ е оня, който е та-
ко искрено... въ духъ, а не въ
бла.“

Българинъ съмъ, и казвамъ че, коишо има българи, които азъ имахъ нарекълъ такива. Има бъл-
гари съ български тѣла, но тѣ нѣ
сѫ български духъ.

Кой е българинъ? Или нека по-
въпроса отрицателно: Кой не
е българинъ?

Мако българинъ тоя, който нѣма
български духъ, който нѣма духа на
жизните българи, духа на възрож-
дането, духа на будителя на бъл-
гарското народностно съзнание отца
Никоя, духа на честните, безкори-
стни и храбрите български бун-
тарии, отпреди освобождението.

Не е българинъ тоя, който не
има свое отечество. Българи-
ето истинскиятъ българинъ не е
отечественикъ. Той знае само
на страна, кѫдето се е родилъ,
на една страна, кѫдето най-пър-
вото сѫдишъ български въздухъ,
най-първо е продумалъ българ-
скотъ.

Не е българинъ тоя, който е
отечественолюбецъ, който тръби,
да се по гърдите си по мегдани и
обществени мѣста, че е родо-
бъдещъ: но съ дѣлата си отрича че
граждъ. Имало е такива лъжеродо-
бъдещи въ предосвободителното
време.

Не е българинъ тоя, който не
оставя България преди всичко на
дърво мѣсто. Уви въ миналото,
много българи въ държавната ни
права, въ партийните щабове и въ
българската общественост сѫ по-
ставляли на първо мѣсто своите
лични и себелюбиви интереси. А туй
стришно е спътало излагането и
размоя на държавата.

Не е българинъ тоя, който пре-
мира и отхвърля своето, а зачита и
изглежда чуждото. Имабългари, чийто
речникъ е пъленъ съ чужди думи,

които прекрасно биха могли да се
замѣстятъ съ български, съ родни
такива.

Има българи, които обожаватъ
и се кланятъ предъ чуждата при-
рода, предъ чуждите курортни мѣ-
ста и минерални извори, когато
България е щедро благословена съ
сѫщите такива.

Не е българинъ тоя, който се
срамува да се нарече такъвъ, който
се срамува отъ своя родъ, езикъ и
родина. Такива, изгубили своето
народностно съзнание българи, па-
триархътъ и будителъ на народ-
ностното имъ съзнание, отецъ Паисий
порицава:

О, неразумне и юроде! Поради
что се срамишъ да се наречешъ
българинъ?

Не е българинъ тоя, който съ-
дѣлата и поведението си позори и
черни българското име.

Не е българинъ тоя, който е
продаженъ, който за 30 сребреници
е готовъ да продаде свободата и
независимостта на своята родина.

Не е българинъ тоя, който не е
готовъ да даде и пожертвува, ако
е потрѣбно, живота и интересите
си за свободата и независимостта
на България и за обединенето на
българското племе.

Не е българинъ тоя, който не
се радва на постиженията на Бъл-
гария въ политиката, науката, рели-
гията, просвѣтата, индустрията, търг-
овията и земедѣлието.

Не е българинъ тоя, който хули
и ненавижда своя народъ.

Не е българинъ тоя, който защи-
щава чужди каузи, които сѫ въ
разрѣзъ съ справедливата българ-
ска кауза—велика, свободна и обе-
динена България.

Боже, пази България отъ такива
българи.

Ив. Д. С.

Само онзи човѣкъ може да
бѫде смиренъ, който знае, че
въ душата му живѣе Богъ.

Толстой

Най-приятни хора сѫ правед-
ницитѣ, коитѣ считатъ себе
си за грѣшници. А най-непри-
ятни — грѣшницитѣ, които се
считатъ за праведници.

Паскаль

Човѣкъ е нещастенъ, защо-
то не знае, че е щастливъ.

Достоевски

дорчето, въ което една звезда над-
ничаше.

— Майко мила!... скѣла майко!...
Жена ми... моята... жена ми... Тя
ще плаче... Же... — Той викаше и
стискаше нѣщо въ ръката си. Ис-
каше помощъ. Кръвъ задави гър-
лото му и той сподавено замър-
на.

Като луда тя се забѣрза:

— Ше му занеса животъ, ще му
дамъ сили и той ще оздравѣе. Бѣ-
зо отвори вратата. Погледа ѝ се
спрѣ върху леглото, кѫдето той ле-
жеше. Кандилото изпрыща на сте-
ната и изгасна.

— Свѣтлинъ Христосъ Възкресе!
Свѣтлинъ, Христосъ Възкресе! — Но
той не се обади.

— Свѣтлинъ!... — младата жена
падна предъ леглото и загледа без-
жизненитѣ очи на мѣжа си. Стис-
на ръцетъ му. Въ тѣхъ бѣше пар-
че отъ скѣсаната му риза наедно
съ малко кръстче, което нѣкога не-
говата майка му подаде съ сълзи.
Погледа му бѣше спрѣль върху
иконата на Богоматерь и Младене-
ця, която стоеше на стената.

Бѣсень ревъ изпълни стаята.
Вънъ бѣше свѣтло и радостно.

Юлия п. Ил. Нинчева

Предъ кръста на Разпнатия Спасителъ

„Боже Мой, Боже Мой, защо си
ме оставилъ?“ (Пс. 21:1). Така зап-
очва св. пророкъ и царь Давидъ
класически месиански 21 псаломъ,
който съдѣржа такива ясни проро-
чества за страданията на Месия —
Господъ нашъ Иисуса Христа, като
че ли той го е писалъ при подно-
жието на Голгота, като непосрѣд-
ственъ зрителъ на всичко, което е
ставало тамъ. И Спасителъ като
е висѣлъ на кръста, отъ името на
цѣлото грѣшно човѣчество повтаря
сѫщите тия думи, за да се изпълни
писанието. Идеята за изкуплението
на човѣшния родъ отъ грѣха, про-
клятието и смѣртъта, чрезъ кръст-
ните страдания на Спасителя, е
била предначертана отъ съвета на
Божествената Троица още преди
създаването на свѣта, затова и Спа-
сителът се нарича агне, заклано
преди сътворението на свѣта (1
Петр. 1:19-20). Тая идея е била
ясно изразена отъ сѫщия царь и
пророкъ въ 39 псаломъ, въ който
се казва: „Жертва и приносъ Ти не
пожела, тѣлото ми приготви; все-
съжелие и жертва за грѣхъ не
поиска.“ Тогава рекохъ: Ето, ида;
въ книжния свитъкъ е писано за
мене. Желая да изпълня волята Ти,
Боже Мой, и Твоятъ законъ е въ
сърдцето ми (ст. 7-9). И св. апостоль
Павелъ като привежда въ по-
лните си къмъ евреите, казва:

„По тая воля сме осветени чрезъ
извѣршеното веднажъ завинаги
принасяне на Иисусъ Христовото
тѣло“ (Евр. 10:10). Синъ Божий пре-
търпѣ най-позорната, споредъ рим-
ските закони, смѣрть: разпятие на
кръста, за да се изпълни Писанието,
което казва: Проклетъ е всѣкай,
който виси на дърво (Втор. 21:23;
Гал. 3:13). На Голгота, на онова
възвишено място, вънъ отъ светия
градъ Иерусалимъ, Синъ Божий
благоволи да простре пречистите
Си ръце на кръста, за да спаси чо-
вѣка.“ На Голгота, милостта и ис-
тината се срещнали, правдата и
мирътъ се разцѣпували (Пс. 84:11).
Само човѣкътъ, създаденъ по об-
разъ и подобие Божие, останалъ
безчувственъ предъ тая велика тай-
на на безкрайното Божие милосър-
дие. Не стигаше това, но трѣбаше
да бѫде разпнатъ отъ ония, които
Той е хранилъ съ манна въ пусти-
ната, източилъ имъ е вода отъ ка-
марата, прекаралъ ги като по сухо
презъ Червеното море, изцѣрявайъ
имъ болниятъ отъ всѣкакви болести
и възкресявайъ мъртвите имъ! Как-
ва неблагодарностъ къмъ благоде-
теля! При Своите дойде, но тѣ не
Го приеха (Иоана 1:11) и вмѣсто
благодарностъ, на кръста Го при-
коваха.

И днесъ виси на кръста Онзи, на
Когото е възложенъ на главата му
тръненъ вѣнецъ. Който е Царь на
ангелите, и е облеченъ съ лъжлива
багряница. Онзи който е освобо-
дилъ Адама отъ грѣха въ водите
на река Иорданъ, съ гвозди е приковалъ
Младоженецъ на Църквата, съ копие е прободенъ Си-
нътъ на Дева. Всички тия мѣки и
страдания Той понесе, като незло-
биво агне, което се води да бѫде
заклано, безъ да отвори уста (Ис.
53:7). И тъй се изпълниха Писания-
та, които казватъ: проклетъ е всѣ-
кай, който виси на дърво (Втор.
21:23), и къмъ безакониците при-
числи (Ис. 53:12), ще погледнатъ на
Оногова, Когото прободоха (Зах.
12:10).

Тъй Синъ Божий пострада за
насъ, като пролѣ Своята скъпоже-
на кръвъ, за да основе Своята
Църква (Ефес. 5:25). Той пострада
като Праведникъ за неправедници-
те, за да ги преведе при Бога (Петр.
3:18), като ни е приготвилъ
жилище, та кѫдето е Той, да бѫ-
демъ и ние, за да съзързваме
славата му, пригответа още преди
сътворението на свѣта (Иоана 17:
24). А за да бѫдатъ съучастници
на тая му слава, трѣба да въплот-
имъ въ нашите сърдца любовта, съ
която Той ни възлюби (Иоана
15:12), която любовъ трѣба да
проявимъ на дѣло къмъ своите,
особено въ днешните времена,
които приживѣваме, времена на
оскѫдица и стихийни бедствия. Въ
противенъ случай ние ще заприли-
чаме на ония книжници и фарисеи,
които съ устата си почитали Гос-
пода, а сърдцето имъ далече отсто-
яло отъ него (Ис. 29:13; Мат. 15:8).

Презвитер Титъ

Наша поща

Свещ. М. И. с. Динковци — Видин-
ско. Получихме пратеното. Вестни-
ка ще Ви се изпраща вънъ лично
и на всички посочени отъ васъ лиця.
Вашиятъ колега Ив. Хр. Госпо-
диновъ е свещеникъ въ с. Вълчи-
дъл — Варненско. Нешо отдавна
напусна Варна. За топлите, сърдечни
и братски думи благодаримъ.

Гр. И. Секретаря. Правилно сте
разбрали. Останалите квитанции ще
ги използвате за 1942 година.

Гр. Д. Секретаря. Получихме спи-
сака съ 20 абонати. Очакваме уя-
нения по другите въпроси.

КОЛОНА НА ЛЪКАРЯ

Картофениятъ день

Министерскиятъ съветъ у насъ по стопански съображения, предвидъ военновременните условия, наложи съ постановление изключителната употреба на картофи единъ день въ седмицата—сръда. Презъ този денъ се забранява продажбата на хлѣбъ срещу обикновениетъ купони.

Това постановление има и здравоопазващ характеръ. Картофитъ сж хранителенъ продуктъ отъ голѣма хигиенна стойност, макаръ че съдържатъ по малко основни хранителни вещества, отъ колкото хлѣбътъ. Така напр., въ 100 гр. картофи се съдържатъ: бѣлъчини—2,08 гр., въглехидрати—21,01 гр., масти—0,15 гр., а пъкъ въ 100 гр. хлѣбъ се съдържатъ: бѣлъчини—10,5 гр., въглехидрати—73,66 гр., масти—0,60 гр. Обаче последните научни изследвания сж доказали, че значението на една храна за правилното и здравословно хранене не се обуславя само отъ нейния химически съставъ. Бѣлъчините на картофитъ се използватъ отъ организма много по-пълно, отъ колкото тѣзи на хлѣба, следователно запълватъ нуждите му съ по-малки количества. Освенъ това, бѣлъчините отъ хлѣба и другите хранителни продукти, покрай стойността си като пластични вещества, иматъ неудобството, че не се напълно оползотворяватъ отъ организма и даватъ при разпадането си като остатъци междуинни продукти—пурини. Тѣзи последните сж отровни за организма, чието въздействие и натрупване води до нѣкои болестни състояния: артритизъмъ, артериосклероза и пр. Отъ друга страна, хлѣбътъ окислява кръвта. Тукъ именно идваша на помощъ картофитъ.

Яковиятъ кладенецъ

Една голѣма частъ отъ Мала Азия и Арабия сж лишили отъ вода. Съ голѣми усилия тя е докарана отъ много голѣми разстояния, а нѣкъде пъкъ е изтегляна отъ много голѣми дълбочини. Ето защо тя се пести и безъ нужда не се употребява.

По главния пътъ, който свързва Индия и Галилея, се намира Яковия кладенецъ. Яковъ е билъ патриархъ, който е далъ 12 колена на Израили.

Такива кладенци сж били правени отъ състоятелни и богати хора, а използвани отъ сиромасите. Тѣзи кладенци сж били пазени, почитани и тачени като нѣща много ценни. Четеме въ битието, гл. 21. ст. 25, че Авраамъ е обърналъ вниманието на Авимелеха, царь на Герара, че слугите му на сила сж му етнели единъ кладенецъ. Исакъ, сина на Авраама, изчистилъ нѣкои кладенци, затрупани отъ филистиняните, изкопалъ още нѣколко, и ималъ много неприятности съ хората отъ Герара, за други такива. (Битие 26. 18—22)

Кладенецътъ на Якова е изкопанъ между планините Ебалъ и Гаризинъ, много близо до мястостта Сихаръ, помената отъ св. Ев. Иоанъ (гл. 4. 5—6) а сега наречъ Ель Аскаръ. Споредъ еврейскиятъ историкъ Флавий, кладенецъ ималъ навесъ и около него скамейки. На едната е стояла Спасителътъ, когато е говорилъ съ самарянката Фотиния, отъ Сихаръ, въ 6 часа, т. е. 12 ч. презъ деня. Кладенецътъ е ималъ цилиндрическа форма, съ 2,50 м. въ диаметъръ и дълбочина 32 метра, съ студена и много пивка вода. Има църква до него, въ която служатъ гръцки свещеници. Около кладенца сега има постройка съ малка градинка, които сж пострадали отъ земетресението.

Днесъ Яковиятъ кладенецъ е по-знатъ подъ две имена: Айнъ-Якубъ т. е. Яковия изворъ и Боръ—Якубъ, т. е. Яковия кладенецъ.

Пр. П. Ив.

ХРОНИКА

Редакцията на в. „Християнска защита“ поздравлява своите сътрудници и читатели съ Христосъ възкресе, като имъ пожелава да крепне въ тѣхъ мощната български духъ.

Българи, една незапомнена стихия залявъ цѣлия Видинъ. Нека се притечимъ на помощъ. Нека облечимъ сѫдбата на 20,000 наши братя.

На 29 мартъ, Връбница, Негово Високопреосвещенство Епархийскиятъ Архиерей посети гр. Добринъ, дето присъствува на тържеството, на което се чествува учителите—пенсионери отъ Добринъска учебна околия. Негово Високопреосвещенство поздрави съ проучувано слово Старите ратници на българската просвета, предаде имъ благословението на Родната Църква и на всѣкиго подари „Новия Заветъ“.

Съобщаваме съ прискърбие че нашия абонатъ Иванъ Събевъ, който бѣ и деенъ църковенъ настоятелъ при църквата въ с. Неофитъ Рилски, провадийско се е поминалъ на 1 мартъ т. г. Нашиятъ съболезнования къмъ опечаленото семейство.

Изъ живота на спархията

На 10 мартъ т. г. Варненското околийско свещеническо братство има редовно заседание, предшествувано отъ Божествена служба и проповѣдь.

Заседанието бѣше открито отъ Епархийския Архиерей съ апелъ, щото въ тия тревожни времена, които преживѣва човѣчеството, всички свещеници да бѫдатъ будна стража на своя постъ, за да се разбере отъ всички, че както въ миналото, така и днесъ българскиятъ пастиръ е вземалъ и всичма най-деноно участие въ сѫбините народни и полага всички усилия, за да изведе българ. народъ на тихото пристанище, т. е. за достигане и осъществяване на народните и християнски идеали.

Следъ това Негово Високопреосвещенство напусгна заседанието и се пристъпи къмъ дневния редъ. Следъ обичайното разискване по службата и проповѣдта, свещеникъ Иорданъ Светославовъ прочете рефератъ на тема: „Причата за съяча—слово Божие“, по който станаха оживени дебати. Всички свещеници останаха много доволни. Докладва се отъ свещеникъ Иванъ Вълковъ на трето четене устава на околийската братствена спомагателна каса и се прие съ пълно большинство. Касата ще почне да функционира, следъ утвърждението на устава отъ Негово Високопреосвещенство и съответните гражданска власти.

На 18 и 19 мартъ отъ името на Православните християнски братства въ гр. Добринъ Негово Високопреосвещенство Протоиерей Димитъръ Попвасилевъ, Шуменски Архиерейски Намѣстникъ при препълненъ салонъ произнесе две сказки на тема: „Животъ, хармония и красота“ и „Човѣкъ—царь и работникъ“.

Преди откриването на сказките хорътъ при ученическото христи-

Съжла реликvia

Благодарение застѫпничеството на германските военни власти е била върната една отъ най-скъпите мощи на Парижката катедрала Нотръ Дамъ. Думата е за трънення вънешъ на Спасителя, който, както разказва легендата, е бъл задигнатъ отъ Балдинъ II, цариградски императоръ, и изпратенъ на 10 августъ 1239 г. на френския Лудвикъ.

Презъ м. май 1939 год. този ценнъ предметъ е бъл пренесенъ въ южна Франция, а сега възврнатъ въ Парижъ съ помощта на германските военни власти.

янско дружество „Патриархъ Ефимий“ при смѣсената гимназия, подъ ръководството на своя ръководителъ г. Атанасовъ изпъха „Отче Нашъ“, „Шуми Марица“ и „Химна на Н. В. Царя“.

Въ първата си сказка Негово Високопреосвещенство прот. Попвасилевъ прокара основната мисъль, че Богъ съществува и че Негово съществуване не се подава на доказване. Това човѣкъ не може да докаже, а той може само да го чувствува, като наблюдава видимиятъ свѣтъ — тъй мѣдро и целесъобразно нареденъ. Огът най-голѣматата планета до най-малката делима частица по мира сега всичко говори, че Богъ съществува, че на всичко Той е Създатель, за всичко Той промишлява и въ всичко пребивава.

Въ втората сказка о. сказчика прокара мисъльта, че човѣкъ е създаденъ отъ Бога за царь на земята, комуто всичко се подчинява, който съ своя умъ всичко използва и владѣе. Но човѣкъ не е само царь на земята, той е и работникъ, творецъ на материални и духовни блага.

Въ края на втората сказка ученици отъ православната национална младежъ декламираха подходящи стихотворения и поднесоха привѣтствие на сказчика.

На 22 мартъ въ църковната трапезария Варненското християнско братство „св. Пророкъ Илия“ има свое годишно събрание. Последното следъ молитва къмъ Бога биде открито отъ председателя на братството свещеникъ Димитъръ Денчевъ, който даде обстоенъ отчетъ за проявената отъ братството дейност презъ изтеклата 1941 г.

Контролната комисия прочете акта за състоянието на братствените съѣтки, водени отъ касиерката, презвитера Цвѣтка Ив. Вълкова.

Братството презъ изтеклата година е брояло 192 членки отъ които 154 редовни и 38 нeredовни.

Братството е приключило година съ 48,541 лв. приходъ и 35,421 лв. разходъ. Освенъ парични и вънтура помощи, сж изразходвани за издръжката на безплатната трапезария, въ която сж се хранили срѣдно на денъ по 39 десца и около 20 старци, сумата 17,331 лв.

Братството е имало 8 беседи, 5 отъ които сж били придвижени съ свѣтливи картини. Всички тѣ сж били изнесени отъ свещеникъ Иванъ Вълковъ, бивша председателъ на братството. Уредени сж били презъ годината нѣколко забави и една томбала.

Следъ отчета и акта на контролната комисия и следъ избора на ново настоятелство и контролна комисия, свещеникъ Иванъ Вълковъ благодари на ръководителките и членките за проявената похвална дейност. Апелира щото и за напредъ да бѫдатъ сжъ тѣтъ трудолюбиви и отзивчиви, та съ общи усилия братственото дѣло да се издигне на нуждната висота.

Този апелъ биде изслушанъ съ внимание и обещание да се осъществи въ най-скоро време.

Следъ подобаваща къмъ Бога молитва, събранието се закри.

ДУМАТА НА НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

ГЛАСЪ ОТЪ НАРОДА

Днесъ, когато навсѣкѫде вѣ духътъ на отрицанието и атеизъмъ, когато християнското чувство и съвѣтъ сж потъкани, когато мноzина съ непростена лекота и нехайностъ гледатъ на вѣра и църква, и когато и безъ това слабата вѣра у хората е разклатена — нуждата отъ печата пропаганда — списания, брошюри и вестници съ религиозно-нравственъ духъ е най-необходима, сънай-належаща. Нуждни сж особено вестници, които постоянно да биятъ тревога и да будятъ задрѣмалъти души. Тъкмо и въкъ „Християнска защита“ попълва една такава нужда.

Народътъ още не се е отърсилъ отъ гнилото — не! Той още се намира подъ обаянието на други идеи — крайно пакостни и пагубни, както за нация и държава, тѣтъ и за родната Църква. По една щастлива за менъ случайностъ чрезъ единъ мой събрать ми попадна на ръка единъ брой отъ „Християнска защита“. Трогнатъ съмъ отъ съдържанието, духа и характера на вестника, разнообразие въ теми, логичностъ и съдържателностъ въ мисли — это главните белези, които поставятъ вестника на завидна висота. Дано вестникътъ си оправдае името и достойно да защити Христовото учение, и да отбива всѣкакви стрели и атаки. Нека той да зове къмъ истина, правда и животъ всичко заспало.

Всички на работа! Тамъ се крие залогътъ за благоденствието на народа ни. Времената сж лукави — и не бива да чакаме.

Моля изпращайте ми „Християнска защита“, защото наредъ съ другите религиозно-духовни списания и вестници, моята библиотека трѣбва да се краси и отъ него.

Свещ. Маринъ Йоновъ

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА

ЛИТЕРАТУРНИ НОВИНИ

редакторъ БОРISЪ ЧЕРНЕВЪ
най-серииозниятъ, интересенъ и значителенъ
литературенъ вестникъ у насъ.
Адресъ: ул. Оборище, 6 — Варна